

ЯВЛЕНИЕ ДЕВЯТО.

*Епископъ тѣ отъ Раймсъ. Дюноа, Дюшателъ, съ
Раулъ, въоруженъ рицаръ, Горни тѣ.*

*Епископъ тѣ. (Завождя Дюноа при краля, за да ся
ванатъ за рѣка). Пригърнете ся принцове француз-
ки — да ся изгуби гнѣвъ тѣ и умразата, защото и
Тебе то ся смили надъ насъ!*

Карлъ. Избавете ма отъ съмнѣние и очюдване —
що ми извѣстявате, какъ и отъ що подѣйствува това
громѣние отведнажъ?

Епископъ. *(Извожда рицаръ тѣ прѣдъ краля).* Говори!

Раулъ. Съ шестнайсетъ прѣпорци, подѣ прѣдводи-
елство то на храбрый Будрикуръ, съ участие то на
ѣлъ Лотарински народъ; потеглихми за да ся при-
ѣдинимъ на армията ви. И като пристигнахми ви-
очини тѣ на Фермантонъ и стѣпихми въ долина та,
оято ся раздѣля отъ рѣката Иона, съгледахми въ
пироко то поле да блѣщи неприятеля отъ свѣтло о-
ужие. — Заградени ся видяхми отведнѣжъ отъ двѣ-
ѣ крила неприятелски, и надѣжда нѣмаше нито за
обѣда, нито за бѣгъ; прѣзъ което врѣме ся отчая-
а всички тѣ храбри сърдца, и ся рѣшиха да сло-
ятъ оръжието. — Прѣзъ врѣме то, догдѣто прѣдво-
ители тѣ диреха съвѣти; о, — какво рѣдко чюдо ся
ви прѣдъ очи тѣ ни! Една дѣвица прѣкрасна, по-
обна на богиня, излѣзе изъ гѣстий лѣсъ, като на
ѣвица развѣ ѣ ся косата по рамената, една свѣт-
ина излизаше изъ очи тѣ ѣ — пристѣпи съ дър-
остъ и каза съ грѣмливъ гласъ: „французи, що ча-
ате, вървете противо неприятеля, ако и да е без-
роенъ, като пясъка въ морето, вървете храбро,
огъ ви прѣдвожда и свѣтата Дѣва.“! Тозъ часъ
ърже грабна прѣпореца отъ знаменосеца, дързостно
гѣпи отпрѣдъ въ рѣдове тѣ ни, и ни поведе проти-
въ неприятеля; а ние удавени отъ удивление, подо-
ни на разярени лѣвове нападнахми върху му, който